

Heid Cat zondag 32 vr en antw 86

God dienen is als een plant 1 stengel 2 wortel 3 bloem

Gemeente,

God dienen. Daar gaat het over. Dus bijvoorbeeld: Jezus belijden op je werk. Twee keer per zondag naar de kerk en daar de Psalmen zingen in de kerk. Strijden tegen verlangens naar erotische beelden. Je tijd geven aan de leiding van een club in de gemeente. Niet frauderen op je bedrijf al kan dat heel aantrekkelijk zijn. Dat maakt het wat concreet. Dat zijn voorbeelden van: God dienen.

Daar gaat het over in het derde deel van de catechismus. We hebben nu dus de eerste twee delen gehad. Na zondag 1 eerst het deel over de ellende. Zondag 2 t/m 4. En daarna het deel over de verlossing. Zondag 5 t/m 31. Over de verlossing, zoals vraag 86 zegt: uit pure genade, zonder enige verdienste van mij. Dus: daar hoeft ik God niet voor te dienen. Ik hoeft dat alles niet te doen om God gunstig te stemmen. Om geen straf te krijgen van God. Om me Gods genade waardig te maken en vergeving te krijgen. Om een stukje dichterbij de hemel te komen. Daar hoeft ik dat allemaal niet voor te doen. Want dat is allemaal een zaak van pure genade, zonder enige dienst aan God mijnerzijds.

Waarom dan wel? Waarom zou ik God dan wel dienen? Waarom zijn er mensen die God dienen?

Om, midden in antwoord 86, om God dankbaarheid te bewijzen. Uit dankbaarheid. De stengel van het dienen van God is dankbaarheid. Het echte dienen van God doe je niet om zalig te worden, maar omdat je zalig bent. Doe je niet om met God verzoend te worden, maar omdat je met God verzoend bent. Dankbaarheid is de stengel van het dienen van God. de wetenschap: ik ben verzoend met God, ik ben Zijn kind, ik ben erfgenaam van het eeuwige leven. Niet om dat te worden, maar omdat ik het ben.

1 de stengel

Dat raakt aan de preek van vorige week zondagavond. Over Psalm 100. Een lofzang. Juicht Gode gij ganse aarde, dient de Heere met blijdschap. Een lofpsalm bij het lofoffer, bij het altaar. Bij het altaar van het offer. Echt God dienen is Hem dienen uit dankbaarheid, met lof. Vanwege Zijn weldaden.

Gods weldaden. Daarbij zijn er drie dingen om te overdenken. Hoe groot ze zijn. Gods weldaden. Vrijspraak van het oordeel en van de vervloeking. Vergeving en eeuwig leven. Vrije doorgang door de dood heen. Troost in aanvechting. Delen in Christus gerechtigheid. De wederopstanding van het lichaam. Bewaring in het geloof. Opname in Jezus' voorbeding. Ontvangst van de Heilige Geest als onderpand en

verzegeling. Eens door Christus tot Zich genomen worden in de eeuwige vreugde. Kind van de hemelse Vader zijn. Weldaden. Zo groot.

Ten tweede om te overdenken hoe duur gekocht ze zijn. Al die weldaden zijn betaald met Jezus' lijden en sterven. Hij leed onder vijandige behandeling en onrecht door mensen. Hij leed onder Gods toorn en vervloeking. Hij stond doodsangsten uit. Hij werd van God verlaten. Hij daalde neer in de hel. Hij gaf Zichzelf. Tot in de dood, tot in de kruisdood, tot in de helse angst en pijn en kwelling. Zo duur betaald.

En ten derde zijn dat weldaden voor een mens als ik. In zonde ontvangen en geboren. Nog steeds tot alle boosheid geneigd. Vijand van genade en tegenstander van God. Die zelfs na ontvangen genade nóg God krenkt en pijn doet. Die waardig is verstoten te worden. Naar recht voor eeuwig door God genegeerd kan worden. Naar recht de eeuwige dood, eeuwige straf heeft verdiend.

Gods weldaden voor mij. Zo veel. Zo duur gekocht. Voor zulk een mens. Als we je dienen van God opensnijden, je kerkgang en Psalmen zingen, je belijden en getuigen, je vechten tegen de zonde, je eerlijk zijn en niet frauderen, als we dat opensnijden, zit er dan dankbaarheid in? Als je daar niet van weet, kun je God niet dienen. Zo eerlijk moeten we zijn. Als je daar niet van weet, kun je God niet dienen. Kan het God niet behagen. Al ware het dat ik bergen verzette, dat ik mijn goederen gaf voor de armen, dat ik mijn leven gaf om verbrand te worden, maar had de liefde niet, de dankbaarheid niet, ik ware niets. Dan stort heel mijn toren in.....

Maar als je daarvan weten mag: van liefde en dankbaarheid voor Gods weldaden, dan mag je die wel overdenken. Hoe vaak zegt Paulus niet: gedenkt dan.... Gedenkt dan elke dag weer: hoe groot zijn die weldaden, wat een rijkdom. Hoe duur zijn ze voor mij gekocht. Jezus' bloed. En voor wat voor mens: zondig, schuldig, verdoemelijk. Sinds enige tijd probeer ik zelf zodra ik wakker wordt 's morgens hier een tijdje aan te denken. Wat een heerlijke bezigheid! Ruim elke dag 5 minuten in om Gods weldaden te overdenken.

Dankbaarheid. Dat is de stengel van het dienen van God. Dan zie je ook dat dankbaarheid nog een diepere laag heeft dan blijdschap. Blijdschap is zonder adres. Blijdschap is als een kaart zonder adres erop: voor wie bedoeld? Blijdschap is vuurwerk dat in de lucht uit elkaar spat en alle kanten opdwarrelt. Maar dankbaarheid heeft een adres. Dankbaarheid is gericht op God. Dankbaarheid is als een raket die afgeschoten wordt met een bestemming en die niet terugvalt op aarde. Dankbaarheid zingt: Gij hebt o HEERE.... mijn ziel gered. Gij hebt het gedaan. Gij hebt Uw wond'ren aan mij groot gemaakt. Gij. O Zoon, Die voor mij stierf. O Geest, Die in mij woont. O Vader, Die mij tot kind aannam en van eeuwigheid verloor. Voor Zijn weldaden danken.

Als we je dienen van God opensnijden, je kerkgang en Psalmen zingen, je belijden en getuigen, je vechten tegen de zonde, je eerlijk zijn en niet frauderen, als we dat opensnijden, zit er dan dankbaarheid in? Is dat vaak niet veel te weinig? Is het vaak niet lauw, uit gewoonte, traag en laks? Je doet het allemaal wel, maar zo plichtmatig. Is het dan niet nodig om Gods weldaden te overdenken? Hoe groot, hoe duur gekocht, voor zo'n mens. Daar tijd voor nemen, over mediteren, over nadenken. God dankbaar zijn voor Zijn weldaden.

2 de wortel

Zo gaat het dus: je bent verlost, je voelt je dankbaar en je verlangt God te dienen. Ja....? Nee! Nee, zo werkt het niet. Dat horen we al in het begin van het antwoord. De vraag is: aangezien we dan uit pure genade, zonder enige verdienste onzerzijds verlost zijn, waarom moeten, of waarom zullen wij dan nog goede werken doen, God dienen? Antwoord: omdat wij zo dankbaar zijn dat we verlangen Hem te dienen. Nee. Het antwoord begint niet met: daarom omdat wij..... Maar met: Daarom omdat Christus..... Omdat Christus.

Want ik ben zo dankbaar niet van mijzelf. Onvoorstelbaar maar waar. Weet je hoe ik ben? Nadat ik verlost ben, nadat ik weten mag dat mijn zonden vergeven zijn, zondig ik de zonde weer van voor die tijd. Nadat ik belijdenis deed van mijn verlossing, de maandag daarop zweeg ik uit schaamte. Nadat ik aan het Heilig Avondmaal zo gezegend was, diezelfde middag, of week, viel ik uit, zochten mijn ogen verboden beelden. Dat ben ik. Nadat ik verlost ben en dat beleed en dat genoot, sloeg ik God in het gezicht, doorboorde ik Zijn hand. Ik ben ondankbaar in hart en nieren. Zo ben ik... O, wat kan ik me schamen voor mezelf.

Als God, als Jezus toch zou zeggen: kijk eens, je lag in het drijfzand van je zonde en ellende weg te zinken om te verstikken. De eeuwige dood tegemoet. Maar ik heb je eruit gehaald. Ik heb je op de kant gezet. Je bent daardoor niet de verstikkingsdood gestorven. Nu, ga naar huis en vertel het aan je moeder. Weet je wat ik dan zou doen? Ik zou Hem een klap geven en terug het drijfzand oplopen..... Zo ben ik! Die zelfkennis doe ik op in het leven der genade. Genade leert me mezelf pas echt kennen.

En dan hoor ik antwoord 86 als muziek in mijn oren klinken? Waarom zal ik goede werken doen, God dienen? Omdat Christus, dus daar zorgt Hij voor. Omdat Christus, nadat Hij mij met Zijn bloed heeft gekocht en vrijgemaakt, ons ook door Zijn Geest vernieuwt naar Zijn evenbeeld.

Het antwoord is heel rijk en veelzeggend. Omdat de verlossing uit twee delen bestaat. De verlossing in Jezus Christus is verlossing van een dubbel kwaad. Het kwaad van de schuld en het kwaad van de zonde. Omdat Christus ons nadat Hij ons met Zijn bloed gekocht heeft ons ook met Zijn Heilige Geest vernieuwt. De Zaligmaker Jezus heeft twee handen. In de éne hand is Zijn bloed, bloed dat verzoent en waarmee Hij heeft

gekocht. In de andere hand is de Heilige Geest, met Wie Hij vernieuwt. Door Wie Hij een nieuw hart geeft. Waar van geldt dat Hij zijn wetten erin schrijft en Zijn inzettingen erin graveert. De liefde tot Zijn wetten en inzettingen. Liefde die berouw geeft als ik die wetten overtreedt, liefde die verlangt hoe langer hoe meer die wetten te houden. Dus het leven met God naar Zijn wetten komt niet bij de verlossing, maar is onderdeel van de verlossing. De verlossing bestaat uit twee componenten. Zoals we het woensdagavond zeiden en hoorden: Jezus is de Zaligmaker Die alles voor je doet en die alles in je doet.

Door Zijn bloed verlost Hij in één keer van de schuld. Dat is vooral vrucht van Zijn lijden en sterven, van Zijn vernedering. Dat is éénmalig. Toen heeft Hij de Zijnen gekocht. Door Zijn Geest vernieuwt Hij een leven lang. Dat staat ook in de tegenwoordige tijd. Hij heeft gekocht maar Hij vernieuwt nog steeds. Elke dag weer. Dat is vooral vrucht van Zijn opstanding en hemelvaart, van Zijn verhoging. Het is net als bij iemand die ergens op een stuk land een ruïne ziet staan. Dan doet zo iemand twee dingen: Hij koopt dat stuk land met die ruïne erop én hij renoveert die ruïne om er een fatsoenlijk huis van te maken. Hij koopt en Hij vernieuwt. Christus is de Zaligmaker Die heeft gekocht en Die dagelijks vernieuwt. En dat kwam al naar voren toen het over de Doop ging. En gezegd werd dat daarin toegezegd word dat Jezus mij wast en reinigt met Zijn bloed en Geest. Bloed en Geest.

Dat is de Christus der Schriften. Die beide doet. Die én met Zijn bloed koopt en verwerft voor Zich én Die door Zijn Geest vernieuwt en liefde inwerkt in het hart. Zo verlost Hij! Zo komt Hij tot ons. Om dat beide te doen. Verlossen van schuld en van zonden. Verzoenen en vernieuwen. De vraag is eigenlijk heel eenvoudig: bent u blij met zo'n Jezus? Is dat een uitkomst voor u, voor jou? Dat Hij dat tweede ook doet: Hij geeft een nieuw hart, Hij schenkt wederliefde, Hij leert de zonde te haten, Hij doet verlangen God te dienen. Dat je je in de vreze des HEEREN in je element voelt. Want je kwam erachter: dat kan ik zelf niet, dat lukt mij niet. Mijn hart trekt niet naar God en naar heiligheid, mijn hart trekt alleen naar onheiligheid en zonde en zit daaraan vast. Wie zal mij verlossen van het lichaam dezès doods? Wie zal en kan mij afbrengen van die gehechtheid aan de zonden, wie zal en kan mij leren mijn Schepper te eren, Hem te dienen, mij op mijn levensdoel te richten? Wat een uitkomst: Jezus is de Zaligmaker Die ook dat doet.

Jezus zegt: Geef Mij je goddeloze leven, je in zonde gedrenkte leven, je aan zonden gehechte leven en je zult vrucht dragen. Want Ik verlos het van de schuld én vernieuw het door Mijn Geest. Eerst geloven en dan zul je het zien en beleven. Ook al kun je je dat nu niet voorstellen. Ik kan me niet voorstellen dat ik graag naar de kerk zal gaan, dat ik verlang te bidden, dat ik die zonde zal haten en laten. Wie Jezus verwerft als Zijn eigendom, die vernieuwt Hij ook. Wis en waarachtig.

Calvijn zei al: we mogen Jezus niet in tweeën scheuren. dat is Christus in stukken scheuren. Wel verzoening willen, maar geen vernieuwing. Dat neemt Hij niet, zo laat Hij Zich niet nemen. Dat is jezelf bedriegen.

3 de bloem

Die plant heeft de stengel van dankbaarheid. De wortel van Christus werk door Zijn Geest. De plant heeft ook een bloem. En die bloem: daar gaat het om. Daarom zaai je plantjes of poot je ze. Omdat je de bloem wilt zien. Daarom geeft Christus Zijn genade. Daarom verlost Hij en vernieuwt Hij. Het gaat Hem om de bloem. Om het doel van het dienen van God, van het leven der dankbaarheid. En dat zijn er drie. Die bloem bestaat uit drie kelken.

De eerste: opdat God door ons geprezen word. Geloofd word. Dat komt letterlijk in het Hebreeuws van een woord waar het woord 'hand' in zit. Een hand, die aanwijst. Die iemand aanwijst. Als je aan een kind vraagt: wie heeft je geholpen, dan steekt het zijn hand uit naar papa. Wijst papa aan. Hij heeft me geholpen. Loven en prijzen is: God aanwijzen: Hij heeft het gedaan. Dat is: God prijzen. Dat mijn leven, mijn woorden en mijn daden wijzen naar God.

Dan denk ik toch als eerste aan het bidden en danken voor en na je eten. Ook op school, op je werk. Daarmee wijs je heen naar God. Hij gaf het. Daarmee wijs je heen naar God: Hij kan en wil het zegenen.

Maar natuurlijk zit hem dat in meer: eerlijk zijn in tijd en geld. Ook al kraait er geen haan naar. Al is het zakelijk heel gewoon en de normaalste zaak van de wereld.

Behulpzaam zijn en barmhartig zijn als iemand moeilijkheden en verdriet heeft.

Open en eerlijk zijn over wat je het weekeinde, zaterdagavond, en de zondag hebt gedaan.

En als ze ernaar vragen, dan vooral: heenwijzen naar God. Hem loven en aanwijzen. Ook als je iets heel goed gedaan hebt. Als ik iets goed mag doen en ergens in ben. Heenwijzen naar God. Hij gaf mij de gaven en talenten. Ik heb mezelf er niet in mee, want ik word zo graag zelf geprezen, ik snuif zo graag zelf de bewondering op en laat zo graag mezelf het applaus welgevallen. Maar nee, God alleen de eer!

En het houdt in: dat Hij door mij geprezen worde, dat Hij vanwege mij geprezen worde. Dat vanwege mijn levenswandel en woorden anderen God zullen prijzen. Anderen respect hebben voor zo'n God Die zulke dienaren heeft. Kijk, dat kan twee kanten uitvallen. Als ze merken en horen dat je God dient, dan kunnen ze je wat smaden en uitlachen. Veder gaat het meestal niet in Nederland. Of ze kunnen respect tonen en onder de indruk zijn of er meer van willen weten. Het één of het ander. Kijk, als je

God niet aanwijst met je leven, dan heb je het geen van beide: niemand prijst God vanwege mij, en niemand lacht een beetje om mij.

Dat maakt Christus tot doel van mijn leven: o HEERE, geef dat ik vandaag gelegenheden krijg en vrijmoedigheid om U aan te wijzen, U te prijzen. Dat ook anderen door mij U gaan prijzen.

Tweede bedoeling: dat elk bij zichzelf van zijn geloof uit de vruchten verzekerd zij. Goed lezen: er staat niet dat van dienen van God invloed heeft op mijn zaligheid. Want die ligt vast in Christus. Verlost uit pure genade, zonder enige verdienste mijnerzijds. Maar wel op mijn zekerheid. Of nog preciezer op het gevoel van die zekerheid.

Kijk, het geloof is zekerheid. Zeker weten en vast vertrouwen zei zondag 7. Geloof is je werpen op Christus. Tegen alles in. Alles wat satan gebruikt om me van Jezus af te houden, dat gebruikt de Geest om me in Jezus' armen te drijven. Zekerheid van het geloof. Nochtans, ondanks alles, gevluht tot Jezus. Zekerheid van het geloof. Ik ben geroepen, ik ben verkoren.

Maar vergelijk dat nou met een bootje op het water. En dat bootje is in slecht weer gekomen. En daarom is het vastgelegd aan een meerpaal. Het ligt vast. Het zal niet de zee opdrijven, want het ligt vast aan de meerpaal. Alleen vast is nog niet stil. Zekerheid is nog geen rust. Als dat touw lang blijft dan ligt het bootje wel vast, maar het slingert alle kanten op. Op en neer, heen en weer, de mensen in het bootje worden er naar van. Maar als dat touw kort is gemaakt en het bootje ligt vlak bij de meerpaal, dan kan dat bootje niet zo wild op en neer en heen weer slingeren, daar is geen ruimte voor.

Kijk, je levenschip ligt vast aan Christus. Vast en zeker. Geroepen en verkoren. En wat zei Petrus, benaastigt u uw roeping en verkiezing vast te maken. Als je slordig leeft, en makkelijk in zonde valt en toegeeft, dan kan het scheepje zo heen en weer geslingerd worden. Satan kan er tegenaan blazen: denk jij nou.... zie je nou wel..... En vast is nog niet stil, zekerheid is nog geen rust. Maar als je je roeping en verkiezing vastmaakt door een heilig leven van dankbaarheid dan is dat touw kort: vlak bij Christus. En de storm krijgt er niet zoveel vat op. Vast is ook stil. Zekerheid is ook rust. De geloofszekerheid is ook gevoelszekerheid. Je zingt Psalm 119: hoe lief heb ik Uw wet, ik heb verlangd naar Uw geboden. Ja dat ervaar ik, dat beleef ik. Helemaal. Levend dicht bij de meerpaal, vastgemaakt aan Christus. Dat is de moeite waard hoor! Heerlijk zo'n leven dat het ook gevoelen mag: vrede met God te hebben. Rust in je ziel, stil tot God. Heerlijk, rijk.

O Heere, geef dat ik een vaste gang mag hebben, rust en vrede ervaren mag. Stille rust dat ik de Uwe ben.

Ten derde opdat onze naaste voor Christus gewonnen worde. Ja dat ligt je toch na aan het hart. Zelf gered, verlost. Uit schuld en vloek, uit zonde en toorn. Maar zoveel anderen dan..... Zoveel mensen die nog onverlost zijn. Als je zelf gered mag zijn dan verlang je toch anderen voor Jezus te winnen. Winnen voor Jezus. Weer één erbij. En dus eraf voor de satan. Gewonnen voor Jezus is weggerukt uit satans macht. Mensen blijven van de satan of ze worden hem ontnomen en gewonnen voor Jezus. Dat is het kader. Wat is er mooier dan dat mijn leven een ander mag trekken tot de dienst van de Heere? Dat kan indirect door mijn levenswandel. Geheiligd, oprecht, gerust in God, verdraagzaam, liefdevol.

Wat mooi als iemand dan een vraag aan mij stelt. Dat mijn leven reden geeft dat een ander ernaar vragen gaat. Dat God mijn leven wil gebruiken om anderen tot geloof te brengen. Wij dan wetende de schrik des HEEREN bewegen de mensen tot het geloof. En: want de liefde van Christus dringt ons. En daar doet hij zoveel voor dat hij ergens zegt: mijn kinderkens die ik wederom arbeide te baren. Zo graag ziet Paulus dat zondaren tot geloof komen. Zo graag zie je je kind tot geloof komen en dat mogen ze best merken. Maar ook je broer of zus, je zwager. Je vriendenkring, je klasgenoten, je collega's. Kerkelijke, onkerkelijke, islamitische. Dat mogen ze best merken, best weten. Daar kunnen wij wel een voorbeeld aan nemen. Aan die bewogenheid en drang.

En Heere, geef toch dat ik nooit, nooit aanleiding zal geven dat iemand denkt: als dat christen zijn is, dan mij niet gezien. Dat ik ze een stok geef om de hond van Uw dienst mee te slaan. Geef dat ik nooit, nooit daar iemand aanleiding toe zal geven met mijn taalgebruik, mijn inconsequent zijn, mijn lafheid, mijn halfheid. Dat is vroeger al zoveel gebeurd door mij. De tijd dat ik U niet of half diende. Hoe heb ik toen mijn kinderen meegesleept, mijn klasgenoten, mijn vrienden. Ik moedigde ze aan om maar mee te doen en trok ze weg van U, HEERE. Vreselijk, verschrikkelijk, dat ik dat gedaan heb.

En mijn gebed is: HEERE, geef, dat ik vandaag, morgen iemand jaloers mag maken op Uw dienst, iemand mag getuigen van U en uw zaligheid. Dat mijn leven anderen tot geloof mag brengen. O Heere, laat heel mijn leven, laat heel de gemeente, één bloemenzee zijn.

De bloem van het dienen van God. Hem ter eer, mijzelf te vrede, anderen tot bekering.

Amen